

Фабиян Ленк

Газ до гупка
Червеният лотус

TOP SPEED

Der rote Lotus

© 2015 Coppenrath Verlag GmbH & Co. KG,

Hafenweg 30, 48155 Münster

Alle Rechte vorbehalten, auch auszugsweise

Umschlaggestaltung: Zapf

Illustrationen: Zapf

Satz: Satzkiste GmbH

ГАЗ ДО ДУПКА

Червеният лотус

© Издателство „Фюм“, 2017

Превод Мила Петрова

Редактор Албена Раленкова

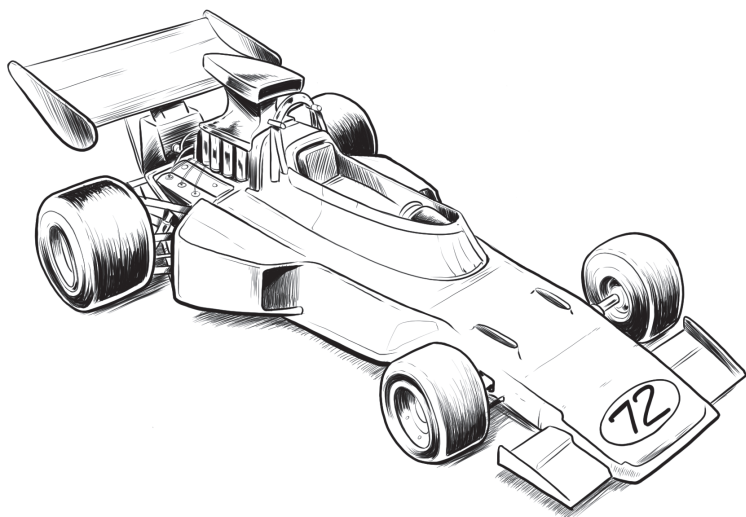
ISBN: 978-619-199-190-7

Фабиан Ленк

ГАЗ ^{ДО} ДУПКА

Червеният лотус

Книга 2

Илюстрации Цапф

Издателство „Фюм“

Таен заговор

Шефът нервничеше. Къде се губеха тези? За пореден път погледна часовника си. Беше 21:06 часа. Закъсняваха с цели шест минути! Що за наглост! Все пак те четиримата искаха нещо от него, а не обратното.

Искаха парите му.

Мъжът носеше елегантен костюм, а в сакото бе скътал 40 000 евро. По 10 000 евро за всеки от четиримата. Според плана това беше само предплата. Именно заради нея щяха да се срещнат днес.

Ако ударът мине успешно, четиримата щяха да получат по още толкова. Такава беше уговорката, както шефът отлично знаеше.

Ударът...

Мъжът се изнервяше все повече. Дълбока

тревожна бръчка прорязва челото му. Освен това му беше и горещо. Целият бе вир-вода, а по лицето му се стичаха ситни капчици пот.

Дано само всичко мине добре!

В тази юлска вечер жегата упорито отказваше да си отиде. Температурата продължаваше да е доста над двайсет градуса. Ама че глупост, да взема да дойда по костюм, помисли си мъжът.

Той седеше в лятната градина на една бирария. Около повечето маси се бяха настанили големи компании. Единствено той бе сам. Бирарията беше пълна най-вече с фенове на Формула 1, които с нетърпение чакаха състезанието на пистата „Хокенхаймринг“* този уикенд. Някои носеха шапки или тениски на любимите си отбори.

Шефът разхлаби вратовръзката си и откопча най-горното копче на ризата. Пореден поглед към часовника. Вече бе 21:08. Да му се не види! Той ядно отпи от бирата си.

*Писта „Хокенхаймринг“ – известно състезателно трасе с дължина 4574 м, разположено в близост до град Хокенхайм, на юг от град Манхайм, Германия (Бел. прев.)

Изведнъж го налегнаха съмнения. Ами ако тези четиримата изобщо не се появят? Ако му вържат тенекия?

Той тутакси пропъди тази мисъл. Не, не вярваше да стане така. Четиримата със сигурност нямат търпение да пипнат парите.

В този момент откъм улицата се чу шум, който бързо се усили. Това не звучеше ли като... да, точно така, определено бяха мотори. Сигурно идваха онези четиримата. Все пак всички караха тунинговани мотоциклети ендуро*.

Мъжът бързо извади носната си кърпа и попи потта от челото си. Е, крайно време беше!

Паркингът се падаше зад живия плет, който отделяше лятната градина на бирарията от улицата.

Шефът погледна към входа. Четирима мъже в черни кожени дрехи се запътиха към него с тежка крачка. Разкопчани якета, а пог тях – тениски. Първият беше слабават мъж

*Ендуро – мотоциклет с висока проходимост. Наименованието идва от испанското „гуро“, или „твърд“, и английската дума за издръжливост „ендюрънс“. (Бел. прев.)

на име Франки. Вторият бе целият в татуировки. Третият бе мускулист и дебеловрат като бик, а последният, когото шефът познаваше най-добре, бе по-скоро гребен.

Франки се огледа. Шефът леко вдигна ръка, четиримата гойдеха до масата му и седнаха.

– Е, как е? – попита Франки с усмивка.

– Всичко върви по план – отвърна тихо мъжът с костюма.

Мотористът вдигна вежди:

– Значи в петък през нощта, в 23 часа?

– Точно така. Вие готови ли сте?

– Разбира се – отговори Франки. Явно той бе говорителят на групата. Останалите трима мълчаха упорито.

– А камионът?

– Всичко е наред. Заварихме нещо като рампа отзад – рече Франки и широко се усмихна. – Така вече можем да минем през всичко. Смехотворната ограда на пистата изобщо няма да е проблем. Но какво ще правим с охранителите на състезателния комплекс?

Шефът кимна:

– Проверих ги. Едва шепна хора са, така че ако сте бързи, нямат никакъв шанс.

– Бързи сме – отвърна Франки и посочи джоба на якето си. – А за всеки случай имам това тук.

Шефът се вгледа по-внимателно. По гърба му полазиха ледени тръпки, а пулсът му запрепуска. Тази откачалка носеше патлак!

Устата му пресъхна и той с мъка преглътна.

– Да му се не види, скрийте това нещо!

– Няма проблем – усмихна се успокоително Франки.

Шефът изсумтя. В какво се беше забъркал?! Но вече нямаше връщане назад. Този удар бе последният му шанс. Ако операцията се провали, с него бе свършено.

Той пое дълбоко дъх и малко се поуспокои.

– Добре. Виждам, че мога да разчитам на вас.

Франки се наведе към него:

– Естествено, че можете. А ние можем ли да разчитаме на вас? Държите ли на думата си? Или иначе казано, къде са мангизите?

Мъжът с костюма усети как по челото му отново изби пот, но се взе в ръце и тихо каза:

– Спокойно, нося ви парите – после извади четирите плика от самото си и ги плъзна по масата.

Младите мъже хищно протегнаха ръце към тях.

В този момент до масата застана една уморена келнерка.

– Какво ще желаете? – попита тя и извади тефтера си.

– Нищо! – грубо отвърна Франки. – Вече ставаме.

– А нещо за вас? – осмели се да попита келнерката и се усмихна любезно на шефа.

– Да, да, още една бира – промърмори той и махна с ръка, сякаш пропъждаше муха.

Сервитьорката се отдалечи.

– Ще преброим парите по-късно, на улицата. Тук има твърде много народ.

Франки стана, а безмълвните му придружители го последваха.

– Точно са – увери ги шефът.

С дясната си ръка Франки направи жест като пистолет и го насочи към клиента си.

– За ваше добро се надявам да е така. В противен случай ще се върнем. И не мисля, че това ще ви хареса. Бам, бам! – рече той през смях и се отдалечи.

Щом шефът остана сам с новата чаша бира пред себе си, си отгърна с облекчение. Но нервността и страхът не го напускаха. Бяха кацнали на раменете му досуц като два досадни папагала, които гравеха в ушите му: „Всичко ще се обърка! Всичко ще се обърка!“.

В какво се забърках, запита се той за втори път тази вечер.